

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1985
FORFATTER:	Karen Blom
TITEL:	En majdronning ser tilbage.
KORT RESUME:	Kolding Almenskoles majfest i 1927.

En majdronning ser tilbage

Af Karen Blom

Just i denne lyse, vidunderlige, grønne maj måned, der kom så pludseligt efter en meget lang og ked-som vinter, er mine tanker gået tilbage til 1927, da jeg var majdronning på Kolding højere Almen-skole.

Traditionen tro, begyndte man altid at fejre for-årets komme den første maj. Det var skik, at rektor valgte en pige fra den yngste klasse på skolen, den-gang 1. mellem, til årets majdronning. Uden at jeg havde fået noget at vide i forvejen, blev jeg den dag kaldt op på rektor *Georg Bruuns* kontor og af ham udnævnt til dronning. Der var vist også andre læ-rere til stede, deriblandt en lærerinde, der ikklædte mig symbolerne på dronningeværdigheden. Først fik jeg en meget smuk, purpurfarvet fløjlskåbe på, silkeforet og med hermelinskanter og hermelins-lag, der blev holdt sammen af et forgyldt sølv-spænde. På hovedet fik jeg den yndigste lille gyldne krone, kantet med otte store sten, skiftevis ametyst og topas i filigranindfatning. Pulden var af rødt fløjl. Om halsen fik jeg et bredt silkeordensbånd, der bar en medalje med Dronning Dorotheas bil-lede i relief. Dronning Dorothea, gift med Christian den Tredie, var skolens oprindelige velgørerinde. Til udstyret hørte også et langt scepter til at bære i højre hånd. Det endte med en krone, hvortil der var fæstet røde og hvide bånd.

Men sammen med mig var der også tilkaldt to drenge fra 1. mellem; de skulle være mine riddere: en baron *Leif Fuglsang* og en junker *Richardt Gaardhøje*. De blev ligeledes iført et stateligt ud-styr, svarende til dronningens. Baronens fik en lilla, ametystfarvet fløjlskofte med kniplingskrave og manchetter, samt ridderhoser i samme farve og ba-ret, flot pyntet med strudsefjer. Junkeren fik en til-svarende dragt, blot i gult, svarende til topasstenen i dronningens krone. I hånden bar de en ordens-stav. Om halsen havde de en meget fornem ordens-kæde som tegn på deres værdighed.

Iført disse meget smukke, farverige dragter blev vi så, ledsaget af rektor, ført rundt i alle klasserne. Eleverne rejste sig pænt op, når vi kom ind. Rek-tor præsenterede os så og foreslog derefter et leve for årets majdronning og hendes to kavalere. Ef-terhånden som processionen skred frem, gjaldede hurraråb over hele skolen, så det sikkert kunne hø-res ude i byen.

Så kom ventetiden, indtil selve majfesten skulle finde sted. Det ahang jo meget af vejret, så jeg tror, at rektor dagligt hver formiddag har rådført sig med vejrmeldingerne for at vurdere udsigterne. Det skete også i denne ventetid, kan jeg huske, at nogle af de store piger i frikvarteret kom hen til mig og gav mig gode råd om, hvordan jeg skulle opføre

mig, specielt skulle jeg huske at smile under optøget gennem byen!

Endelig oprandt dagen, hvor rektor i spisefrikvarteret kaldte os sammen i skolegården og fortalte, at nu var vejrudsigterne gode for dagen i dag til *kransegildet*, og for i morgen til selve *majfesten*.

Skolen fik så straks fri, for der var jo mange forberedelser at gøre, både for lærere og elever. Nogle af lærerne tog med de store elever ud i skoven for at hente nyudsprungne bøgegrene til pyntning af selve skolen, de lange gange og gymnastiksalen, hvor kransegildet skulle finde sted. Andre elever, der var så heldige at have haver, blev sendt hjem for at hente alle slags blomster og »grønt«, der skulle bruges til at binde kranse med. I et par klasselokaler sad der så lærerinder og mest piger og bandt kranse til gæsterne om aftenen. Der blev bundet en meget smuk krans af violer til mig, som jeg skulle bære om hovedet.

Skolen summede af liv og aktiviteter denne eftermiddag og eleverne mødte op med blomsterbuketter af alle slags, både fra haver og grøftekanter til »kransebinderskerne«. En af de ældre lærerinder, der var velbevandret i skolens traditioner, havde den opgave at instruere mine to kavalere og mig i, hvordan vi skulle føre os – gå pænt og adstadigt – og endelig, hvordan vi skulle åbne ballet om aftenen. Jeg skulle først danse en runde med baronen og dernæst en runde med junkeren. Vi måtte øve os nogle gange for at komme i rigtig takt, og drengene måtte kunne bukke fint, inden vor instruktør var tilfreds.

Kransegildet foregik som tidligere nævnt i gymnastiksalen, hvor der stod lange borde, pyntede med blomster, og ved hver kuvert lå der en blomsterkrans til gæsterne til at tage om hovedet. Ribberne var næsten dækkede af bøgegrene. Der var

kun plads til lærerne og eleverne fra gymnasiet og realklassen, men desuden deltog også byens borgmester med frue samt mine forældre i festen. Til stede var også, så vidt jeg husker, guldsmed *Holger Kyster*, der i årenes løb havde skænket alle smykkerne til skolen, og fru *Emma Kyster*, der havde givet dronningedragten.

Traktementet lød på te og kransekage (og wienerbrød). Rektor bød velkommen, nogle lærere talte, min far takkede, fordi hans datter var blevet valgt til majdronning og til sidst talte borgmesteren, som overrakte mig en »Dorotheaorden«, en kopi af dronningekronen i fladt relief, som en broche i forgyldt sølv – et dejligt minde om dagen.

Ind imellem talerne blev der også sunget sange. Jeg kan bl. a. nævne Kolding Skoles majvise fra 1724, »Så lad da Kolding Skole. . .« og »Kom blankeste sol. . .« fra 1730, som stadig var lige aktuelle i 1927.

Så begyndte dansen. Baronen kom hen til mig, bukkede fint, vi dansede en runde, hvorpå junkeren afløste ham, også med et flot buk, til en ny runde. Ballet var nu åbnet. Forsamlingen klappede, og vi var lettede alle tre.

Det blev en festlig aften med stor danselyst hos både lærere og elever. Jeg mindes specielt, at jeg følte mig meget »beæret«, da nogle af de store, flotte fyre fra III G inklinerede for mig.

Festen sluttede kl. 22. Dagen efter skulle hele skolen jo fejre forårets komme med udflugten til Skamlingsbanken. Heldigvis var vejret fint med solskin. Mine to riddere og jeg mødte lidt tidligere, for vi skulle igen iklædes vore fine dragter. Lærere og elever samledes i skolegården, og så drog vi afsted ned gennem byen. Forrest gik en trommeslager og en af de ældre elever med skolens fane. Ved siden

Majfesten 10. maj 1927. Dronningen med kavalerer opstillet til fotografering på Skamling. Fra venstre: baronen Leif Fuglsang, dronningen Karen Holm (artiklens forfatter) og junkeren Richardt Gaardhøje.

af dem gik rektor Bruun, statelig og fornem med sin lysegrå cylinderhat, dernæst kom baronen og junkeren og så majdronningen i en bærestol, pyntet med bøgegrene, båret af fire af de store elever. Dernæst fulgte til fods to dronninger fra de foregående år, samt deres baroner og junkere. Til sidst i optoget eleverne klassevis med deres lærere og eventuelle klassefaner. Toget ventede os ved den nu nedlagte Sydbanegård.

Ankommet til Skamlingsbankens lille station

fortsatte turen opad bakken til restaurationen på selve Skamlingsbanken. Her holdt rektor en lille tale og ønskede os en god dag, til vi mødtes igen sent på eftermiddagen.

Mine to kavalerer og jeg fik det fine tøj af og skiftede til almindeligt sommertøj. Vi kunne nu muntre os med vore lærere og kammerater. Skamlingsbanken var en herlig legeplads dengang, til boldspil, væddeløb mellem lærerne og ture ned i skoven, evt. helt ned til stranden.

Processionen er nået til bestemmelsesstedet. Fra restaurationsbygningens veranda giver rektor Bruun praktiske oplysninger for dagens videre forløb. Georg Bruun (1861–1945) var skolens rektor i perioden 1901–29. Det var i virkeligheden rektor Bruuns forgænger i embedet, Sigurd Müller, der i 1899 genindførte den næsten 400 år gamle tradition: majfesten, men det blev Georg Bruun, der kom til at præge dens endelige udformning.

Ved 17-tiden samledes vi igen foran restaurationen. Der var blevet samlet nogle store bunker friske bøgegrene sammen og hver eneste elev blev forsynet med en gren.

Så gik det samme optog igen ned til stationen og med toget hjem til Kolding.

Hjemkomsten gennem byen blev majfestens højdepunkt. Det var som et eventyr af H. C. Andersen med foråret, der selv kom vandrende som en nyudsprungne bøgeskov gennem byens gader, og i spid-

sen majdronningen med krone og violkrans, båret på sin trone, højt hævet over folket, så alle kunne se hende. Eleverne sang majsange og råbte hurra, og af og til lød der trommehvirvler.

Vi kom netop hjem ved arbejdstids ophør, så der var mange mennesker, både voksne og børn, der stod i gaderne og så os drage forbi. Folk i husene åbnede deres vinduer og kiggede ned. Selv glemmer jeg aldrig det betagende syn, da vi på turen fra Helligkorsgade skulle op ad Østergade, og jeg forsigtig-

tigt kunne dreje hovedet og se hen over alle de vøjende bøgegrene.

Folk var glade og smilede og vinkede op til mig, og jeg gjorde mig umage og smilede igen – men mest glad var jeg, når jeg blandt de mange tilskuere kunne genkende nogen, for så fik jeg direkte øjenkontakt og kunne smile helt »naturligt«.

Da vi kom tilbage til skolen igen, samledes vi alle i skolegården om rektor, der følgende en gammel tradition brød ferle og ris, samtidigt med, at han deklamerede et gammelt vers.

Så var festen forbi. Eventyret var slut. Majdronningen var nu kun en meget glad, lille pige, der havde gjort sig umage for at leve op til skolens smukke tradition og kammeraternes forventninger. – Men det var også en meget træt pige, der kom hjem til forældre og søskende, for hun kunne næsten ikke snakke og fortælle alt, hvad hun havde oplevet dagen igennem, for hendes ansigtsmuskler var helt stivnede af at smile!

Nu hvor tankerne er gået tilbage, føler jeg, at blandt skolens majsange er dagens helt specielle poesifyldte stemning på forunderlig vis indfanget i »Dronningesangen«, der er skrevet i 1909 af rektor Bruuns to børn, datteren *Else Bruun* (student 1908, senere gift med prof. Holger Møllgård) og sønnen *Svend Bruun* (student 1910, senere rektor ved Sorstedams gymnasium):

Mel.: Kom blankeste sol . . .

:/: Du forårs symbol :/
du dronning for vår og du dronning for sol,
dit smil er som solskin på morgenfrisk vang,
din tale som lærkernes jublende sang,
som solstråler glinser dit guldgule hår,
du dronning for vår.

:/: Du dronning for vår :/
om glæde og skønhed og lykke du spår;
så barnlig uskyldig med våren i pagt
du kender ej selv din fortryllende magt
du dronning for ungdom, du dronning for maj
du kender den ej.

:/: Du kender den ej :/
du smiler og ser i det hele kun leg.
Vi føler, at solens besejrende magt
er lignet ved dig i din vårfriske dragt,
med dronningekrone, bekranst med viol,
du forårs symbol.

Kilder.

Bruun, Georg: Kolding højere Almenskoles Majfest, V. Schæffers Forlag, Kolding 1924.

Nellemann, Aksel H. & Karen Margrethe Carstens: Kolding Studenter 1885-1934, Johs. Barkholts Boghandel, Kolding 1957.